

תאריך הגשה : 14 אוקטובר 2021

המערער : ליאון (אריק) שנקלר

נגד

המשיבים : 1. משטרת ישראל

2. יחידת חופש המידע של משטרת ישראל

3. מפכ"ל המשטרה (בדימוס) רב ניצב רוני אלשיך

כולם באמצעות מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה – הגברת,
עו"ד, דניאל מארקס

ערעור על החלטת הרשם לשינוי הסדר הדיוני מיום 4.10.2021

השתלשלות האירועים :

ביום 10.3.21 קבע כבוד הרשם רון גולדשטיין (להלן : הרשם) את הסדר הדיוני, בהחלטה מאוזנת, הגיונית וסבירה. ניתנו להכנת סיכומי הטענות : חודשיים למערער, חודשיים למשיבים ועוד חודשיים למערער (אם ירצה) לתגובה בת 2 עמודים לסיכומי טענות המשיבים.

העורר, כמובן, כיבד את ההחלטה השיפוטית הזו והגיש במועד את סיכומי טענותיו. ביום לאחר היום הקבוע בהחלטה לעיל, להגשת סיכומי טענותיהם, 13.7.21, הגישו המשיבים, באמצעות באי כוחם מפרקליטות המדינה, בקשה לשינוי הסדר הדיוני. כבוד הרשמת, הגברת שרית עבדיאן (להלן : הרשמת), ביקשה את תגובתי, אותה מסרתי כנדרש ב- 20.7.21.

הרשמת קיבלה החלטה ביום 22.7.21, הקובעת כי המשיבים יקבלו עוד כחודשיים ימים להגשת סיכומיהם וזהו. הרשמת לא אפשרה שינוי כלשהו בהחלטתה.

ביום 27 ליולי 2021 הגשתי ערעור על החלטת הרשמת בעיקר בנימוק של הפגיעה באיזון מאזני הצדק.

הערעור נדחה על ידי השופט ד"ר דוד מינץ ביום 8 לאוגוסט 2021 בהנמקה ששיקול דעתה של הרשמת ראוי ונכון.

ביום 20 לספטמבר 2021, יום לאחר המועד הקבוע בהחלטת הרשמת למסירת סיכומי טענותיהם, הגישו המשיבים בקשה שניה לשינוי הסדר הדיוני. ביום 3 אוקטובר 2021 על פי החלטת הרשם הגשנו את תגובתנו לבקשה השנייה של המשיבים. ביום 4 לאוקטובר 2021 החליט הרשם לקבל את בקשת המשיבים ואני מגיש ערעור זה על החלטתו זו.

הפיל שבחדר

ברור לכולנו שאם המשיבים לא מגישים את סיכומי טענותיהם, הרי שדין הערעור להתקבל. דהיינו, החלטות הרשמים לשינוי הסדר הדיוני הן מהותיות.

בבית המשפט העליון הראוי בישראל

בבית המשפט העליון הראוי במדינת ישראל, בקשות המשיבים, הראשונה והשנייה היו נדחות והערעור - מתקבל במלואו.

בבית המשפט העליון הלא-ראוי בישראל

בבית המשפט העליון הלא-ראוי בישראל בקשות המשיבים מתקבלות והערעור יידחה.

לא צריך להיות משפטן כדי להבין שכשאין הליך הוגן, לא יכולה להיות הכרעת דין הוגנת. המטרה בקבלת בקשות המשיבים היא שהערעור לא יתקבל. כי הרי, עומדת האפשרות שלא לקבל את בקשות המשיבים ולהחליט לקבל את הערעור במלואו בגלל הכישלון של המשיבים.

המשיבים, משטרת ישראל, יחידת חופש המידע שלה והמפכ"ל שלה, הם גוף שלטוני ציבורי שכל עולמו אכיפת החוק בישראל. במובן זה יש ידע ברור אצל המשיבים לגבי האפשרות שהערעור יתקבל במלואו עת הם מבזים את מועדי הגשת הטיעונים מטעמם. לא רק זאת, המשיבים מיוצגים על ידי מחלקת הבג"צים של פרקליטות המדינה - הייצוג הכי טוב בייצוג הציבורי. מחלקת הבג"צים וגם המשיבים מבינים היטב את התנהגותם ואת הסיכון שהם לוקחים.

אולי איזו אנקדוטה קטנה: ככה לפני שנים רבות (מעל 40 שנה) היה לי מרצה בחוג לחשבונאות באוניברסיטת תל אביב שהיה ראש מחלקת הבג"צים. איני זוכר את שמו, איני זוכר את מה שהוא לימד, אבל, אני זוכר שהוא היה עורך דין מצוין. איש

מאוד מבריק, יצירתי ועורך דין מצוין. הנחת העבודה שלי, לפיכך, היא שהגברת מארקס לפחות ברמתו.

הרי זה ברור שלא המערער ולא בית המשפט ולא אף גורם חיצוני – גרמו לכישלון של המשיבים – זו אחריותם הבלעדית. אז למה נזעק בית המשפט העליון הלא-ראוי בישראל לקבל את בקשות המשיבים!?

יש לעניין זה הסבר אחד ויחיד – בית המשפט העליון הלא-ראוי בישראל מבקש שלא לקבל את הערעור של המערער כי יש לבית המשפט העליון הלא-ראוי אג'נדה כנגד הערעור.

כדי להשיג את המטרה שלא לקבל את הערעור במלואו, מבצע בית המשפט העליון הלא-ראוי בישראל את הפעולות הבאות: פגיעה בהליך ההוגן, פעולות בניגוד לחוק ולדין, פגיעה בעצמו ובכבודו, היעדר הנמקות וכל זאת כדי לקבל את בקשת המשיבים.

טענות הערעור:

1. "אין הליך כזה" – זה משפט הפתיחה של תגובתי לבקשה השנייה של המשיבים לשינוי הסדר הדיוני. כשמקבל שופט טענה שכזו מצד כלשהו המערערת על ההליך ועל סמכותו להחליט לעניין מסוים, דבר ראשון הוא דן בהליך ובסמכותו זו. אפילו השופט שהיה צד שעל החלטותיו המוטות מתקיים ערעור זה, דן בטענת סמכותו כטענה ראשונה. הרי ברור, שברגע שנטענת טענה שכזו, ונניח, אפילו, שזו טענה שגויה של המערער, הרי, אפילו מטעמי נראות, מטעמי נימוס ומטעמי הכוונה ראויים – חייב הרשם להראות את ההליך בו הוא פועל במסגרת החלטתו. כשהרשם מתעלם לגמרי מהטענה כנגד ההליך הזה - ברור שאין לו מה להגיד לגופו של עניין והוא פועל ללא הליך, שלא כדין ושאין לו סמכות ליתן החלטה.
2. "ערעור על החלטת הרשמת" – טענתי כי האפשרות היחידה שעמדה בפני המשיבים היא לערער על החלטת הרשמת, כמו שאני עשיתי, וכעת, חלף עבר לו המועד להגשת ערעור. שוב, הרשם מתעלם מטיעון זה והמשמעות של התעלמות זו היא שהטיעון נכון הוא.
3. **קבלת מסמך לאחר המועד** – טענתי: "המערער אינו מצליח להבין איך אפשר להגיש בקשה לשינוי מועד הגשה לאחר המועד שנקבע להגשה! הרי אם היו המשיבים מבקשים, אפילו, להגיש את סיכומי טענותיהם לאחר המועד – אסור היה למזכירות בית המשפט לקבלם, אז איך אפשר להגיש בקשה, להארכת מועדים כשהמועד להגשת הסיכומים עצמם עבר?! לא ברור

למערער כיצד קיבלה מזכירות בית המשפט בקשה זו! וכמובן, שהרשם צריך לדחותה".

שוב, מתעלם הרשם מטיעון זה, מה שאומר שהטיעון נכון הוא.

4. **"שיקול הדעת" של הרשמת ושל ד"ר דוד מינץ** – הרשמת מחליטה לתת רק

חודשיים נוספים למרות שבקשת המשיבים היא לחמישה חודשים נוספים.

הרשמת קובעת כך: "... ובשל הצורך להותיר למערער, שאינו מיוצג, פרק

זמן מתאים להגשת סיכומי תשובה מטעמו (ככל שהוא חפץ בהגשתם)

ולהתכונן לדיון, ראיתי להיעתר לבקשה באופן חלקי".

כאמור ערערתי על החלטת הרשמת, וד"ר דוד מינץ קבע ככה: "כידוע,

שיקול דעתו של רשם בית המשפט בכל הנוגע לניהול ההליך הוא רחב, ולא

בנקל תתערב ערכאת הערעור בהחלטותיו (ראו למשל: בש"מ 7528/18

פרידמן נ' משרד הביטחון – אגף לשיקום נכים, פסקה 4 (31.10.2018);

בשג"ץ 5160/18 אל על נתיבי אויר לישראל בע"מ נ' ממשלת ישראל, פסקה 3

(4.7.2018)). הרשמת נתנה דעתה בהחלטתה הן לטענות המערער והן לטענות

המשיבים, והורתה על מועדים חלופיים להגשת סיכומי הטענות באופן

המאזן בין הצדדים והמותיר למערער זמן מספק להגשת סיכומי תשובה

מטעמו ולהיערך לדיון. בנסיבות אלה, לא מצאתי כל טעם להתערב

בהחלטה".

השופט ד"ר דוד מינץ קובע ששיקול הדעת של הרשמת נכון הוא והארכת

המועד בחודשיים נוספים לא תיפגע במערער והארכה מעל לחודשיים נוספים

– תיפגע במערער.

לא חולפים להם כחודשיים ימים והרשם מחליט ששיקול הדעת של הרשמת

ושל ד"ר מינץ הוא לא נכון, לא ראוי וכנראה, מטופש. הרשם קובע ככה: "...

ולאחר שבאתי לכלל מסקנה כי לא יהיה בכך כדי לגרום לפגיעה דיונית

ממשית במערער".

מה?! הרי הרשמת הפעילה שיקול דעת והחליטה לתת רק חודשיים ימים כי

היא חשבה שמתן תקופה ארוכה יותר תיפגע, פגיעה דיונית, במערער. הרי

יכלה לתת שלושה חודשים למשיבים!

ד"ר דוד מינץ חשב כמוה.

אז איך יכול להופיע פתאום הרשם ולשים ללעג ולקלס החלטות שנתנו

הרשמת והשופט דוד מינץ!?

5. **"טעמי הבקשה"** – הרשם מחליט: "ובשים לב לטעמי הבקשה", כאשר,

לבקשה אין שום טעם (רק ריח רע). המשיבים אינם טורחים לתת איזה

שהוא הסבר לבקשתם. בבקשה הקודמת הסבירו ב"עומס עבודה", בבקשה

זו, אין שום הסבר. אז איני יודע לאיזה "טעמי הבקשה" מתייחס הרשם – כאשר אין כלל "טעמי הבקשה".

6. **אכיפת החלטות שיפוטיות על רשויות שלטוניות ומתן פרס** – בית המשפט

העליון הלא-ראוי בישראל לא אוכף את החלטותיו על גופי שלטון. להיפך, כאשר גופי השלטון מבזים, בפומבי, החלטות שלו, הוא מעניק להם פרס. עצוב לי, ובאיזה שהוא מקום אני מרחם על בית המשפט העליון הראוי בישראל, בטח על שופטים טובים וראויים שמנסים לעשות עבודה הוגנת בתפקידם, שצריכים לחיות בעולם מקביל לבית המשפט העליון הלא-ראוי בישראל. החלטות בית המשפט העליון נהפכות לבדיחה, ומי שהופך אותן לבדיחה זה בית המשפט העליון הלא-ראוי בעצמו שמעניק פרס למפירי החלטותיו.

"נאה דורש נאה מקיים" הוא ההנמקה הראשית בנוהל היועמ"ש לאכיפת צווי בית משפט על רשויות השלטון (ראו :

<https://www.justice.gov.il/UNITS/YOEZMESPATI/HANCHAY>

[OTNEW/SIX/61/Pages/610.aspx](https://www.justice.gov.il/OTNEW/SIX/61/Pages/610.aspx)) ולפיכך, חובה לאכוף על הרשויות

ביצוע החלטות שיפוטיות.

פעם אחר פעם ועוד פעם, מבזים המשיבים החלטות שיפוטיות. לאורך כל התיק הזה – המשיבים מבזים החלטות שיפוטיות כמעשה יומיומי שלהם. בערעור עצמו, יש ערעור על הליכי ביזוי של המשיבים. הביזוי הזה מטיל עומס לא הוגן עליי וגם על בתי המשפט.

לעניין אי-העמידה במועדי ההליכים – התקיימו (ויתקיימו) שנים עשר הליכים: בקשה, החלטה, תגובה, החלטה, ערעור, החלטה, בקשה, החלטה, תגובה, החלטה, ערעור, החלטה. למי זה תורם?! מה זה נותן כל ההתעסקות הזאת?! למה לא יכולים המשיבים, גופי שלטון ענקיים (יש כ- 33 אלף שוטרים!), לעמוד במועדים שנקבעו להם?! איך יכול האזרח הקטן, שהוא הדיוט משפטי, לעמוד במועדים שבית המשפט קבע לו?! והם, הרשויות להם עורכי דין רבים (ביחידת חופש המידע המשטרית עורכי דין רבים (הגברת רפ"ק שגית שלו היא עורכת דין)) וייצוג מצוין – הם לא יכולים לעמוד בהחלטות בית המשפט!?

7. **הליך לא הוגן, פגיעה בשוויון הדיוני, מתן יתרון לא הוגן למשיבים ואפליית**

המערער – החלטת הרשם הראשונית הייתה הוגנת, כמו שצריך להיות הליך הוגן: חודשיים למערער וחודשיים למשיבים. ניתנו גם חודשיים לתגובה בת 2 עמודים למערער, שאינה חובה, להגיב על סיכומי טענות המשיבים.

בבית המשפט המחוזי, לא ניתן לי להגיב על סיכומי המשיבים. ניתן, חודש ימים לי וחודש ימים למשיבים. כאמור, וכרגיל, המשיבים לא עמדו במועדים. זה מעשה יומיומי אצלם ובתי המשפט, שלא כדין נותנים העדפה לרשויות, במקום לפעול דווקא כנגדם.

אז החלטה, של חודשיים למערער וחמישה חודשים למשיבים להגשת סיכומי טענותיהם אינה החלטה מאוזנת. ברור לכל מי שמסתכל על הנתונים שלא יכול להיות שהאזרח יקבל חודשיים ימים והרשות תקבל חמישה חודשים להגשת סיכומי טענותיהם.

אז המערער טוען כל הזמן לאי איזון מאזני הצדק. אז המערער טוען לכך שמדובר בהליך לא הוגן, שנפגע השוויון הדיוני, שניתנה למשיבים העדפה לא הוגנת ושהמערער הופלה לרעה. הרשם, מתעלם מטיעונים מהותיים אלה.

בית המשפט העליון הלא-ראוי בישראל פועל באופן לא הוגן. הליך לא הוגן – מביא תמיד, להכרעת דין לא הוגנת. תמיד! וכמובן, ההתעלמות מהטיעונים אומרת שהטיעונים נכונים!

8. **המטרה שלי** – שינוי מבני במערכת אכיפת החוק במדינת ישראל. בעיקר חיזוק עצמאות השופטים באמצעות הקמת מחא"ה – מחלקת חקירות אכיפת החוק. כיום, מידע על פעילות "חריגה" של שופטים נאגרת במשטרה ובפרקליטות שמתמשים במידע זה כדי ל"כופף" את השופטים. בהקמת מחא"ה, ירוכז המידע על השופטים בגוף שפעילותו אל מול בתי המשפט תהיה פחותה. זה יגדיל את עצמאות בתי המשפט ויאפשר דיון מאוזן אל מול המשטרה והפרקליטות.

אני, כמובן, תומך נלהב בהצעותיו של פרופסור בועז סנג'רו לביקורת מערכת המשפט הפלילית.

יש בישראל שני בתי משפט עליונים המרוכזים באותו מבנה ותחת אותה קורת גג. ישנם שופטים טובים וראויים אשר העקרונות השיפוטיים נר לרגליהם וישנם שופטים גרועים שיש להם אג'נדה שאותה הם מעדיפים על פני עקרונות משפטיים ראויים.

הליך הוגן הוא מוסכמה משפטית עולמית עוד מימי המגנה כרטה (Magna Carta). כאשר, מעדיפים אג'נדה אחרת על פני ההליך ההוגן – יוצרים, שופטים מסוימים וגרועים, עיוות שיפוטי.

ההתעלמות מהטיעונים שלי, מחזקת את הטיעונים שלי - אין הליך כזה, להגשת בקשה כזו כמו שהגישו המשיבים!

כל אחד מהטיעונים שטענתי, בפני עצמו, הוא טיעון מספיק לדחיית בקשת המשיבים. ביחד, כל הטיעונים מראים את העליבות של קבלת בקשת המשיבים. לא יכולתי שלא לערער על החלטת הרשם הגרועה מאוד והפוגעת באופן עוצמתי בהליך ההוגן. מדובר בקיצון הדברים ובהחלטה לא-ראויה ולא הוגנת המתעלמת באופן מכוון מלתת תשובה לטיעוני המערער. בנוסף, באופן בוטה, סותרת החלטה זו החלטות קודמות של הרשמת ושל שופט בית המשפט העליון.

אני מבקש לתת הזדמנות לבית המשפט העליון הראוי בישראל לומר את דברו.

אני מבקש לקבל הליך הוגן!

בכבוד רב,

ליאון (אריק) שנקלר